

Eucharistický kongres

Národní nebo mezinárodní setkání, jehož cílem je posílit kult eucharistie a podpořit studium otázek, které jsou s tím spojeny. S myšlenkou přišla Francouzka E. Temisierová. První eucharistický kongres se konal v Lille r. 1881.

Eucharistie

Z řec. *eucharistein* (= děkovat). Svátost ustanovená Ježíšem při poslední večeři, když o velikonoční hostině dal svým učedníkům chléb a víno jako svoje tělo a svou krev jako památku na novou a věčnou smlouvu. Během doby byla tato svátost označována různými názvy: večeře Páně, lámání chleba, dar, oběť, památka, mše a eucharistie. Nový zákon obsahuje čtyři verze o ustanovení eucharistie, které připomínají důležitost a ústřední význam eucharistie v životě církve. Církve oslavuje eucharistií „jako výraz díky a chvály Otci, jako památku na oběť Krista a jeho těla, jako přítomnost

Krista v síle moci jeho Slova a jeho Duha“ (KKC 1358). Podstatnými znaky eucharistie jsou chléb z pšenice a víno z hroznů, ve kterých se posvěcením děje proměna v tělo a krev Krista (transsubstanciací). V posvěcených způsobech je Kristus přítomen pravým, skutečným a podstatným způsobem. Proto se tyto eucharistické způsoby uctívají adorací. Všichni křesťané se mají podílet na nedělním slavení eucharistie a pokud možno přistoupit ke svatému přijímání. Eucharistická bohoslužba se dělí na bohoslužbu slova a vlastní eucharistickou liturgii, jimž předcházejí obřady vstupu a po nichž následují závěrečné obřady. Bohoslužba slova sestává ze čtení úryvků z Písma svatého, homilie celebrujícího, vyznání víry a modlitby věřících. Eucharistická liturgie začíná přinášením darů chleba a vína, následuje eucharistická modlitba, modlitba Otčenáš a svatě přijímání.

PODĚKOVÁNÍ ZA TŘÍKRÁLOVOU SBÍRKU 2024

S radostí a bychom chtěli poděkovat za vaši štědrost při Tříkrálové sbírce, která proběhla na začátku letošního roku.

Přestože počasí bylo pro koledníky opět náročné, vydalo se v samotných Semilech i v nejbližších obcích do ulic přes 20 skupinek koledníků. Další 20 skupinek předávalo přání klidu a pokoje do nového roku spojené s tradičním K+M+B+2024 v Železném Brodě, Kořenově, Tanvaldu, Velkých Hamrech, Desné a na dalších místech. Určitě jsme se nedostali ke všem, kteří nás očekávali, ale věřte, že se snažíme být s vámi alespoň v myšlenkách a modlitbách.

Hlavním cílem Tříkrálové koledy je přinášet požehnání do všech domovů. Nedílnou, a popravdě daleko viditelnější součástí, však je i sbírka. Letos se podařilo vykoledovat **245 053,- Kč!** Celých 65 %

výtěžku sbírky se vrací zpět k nám do regionu a tyto prostředky jsou určeny jednak na přímou pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně potřebným skupinám lidí, ale rovněž na pomoc těmto lidem prostřednictvím služeb Charity Semily.

Rádi bychom tedy poděkovali všem, kdo podpořili sbírku svým darem a přijali malé koledníky ve svých domovech. Nejednalo se vždy pouze o finanční příspěvek, ale děti si často domů odnášeli i „výtěžek“ cukrovinek a zásobu vitamínů v podobě ovoce. Poděkování patří samozřejmě všem dětem, které se jako každoročně ochotně vydaly do ulic a v neposlední řadě i dospělým, kteří koledníky doprovázeli a zajistili tak bezpečný průběh celé obchůzky.

Martin Klodner

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 15. února 2024. Uzávěrka následujícího čísla: 29. února 2024. Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: **R. D. Jaroslav Gajdošík**, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 19. 2. – 3. 3. 2024

19. 2.	Po	–	–	–	
20. 2.	Út	KA	18.00	za Miloše Kousala a jeho rodiče Emila a Annu	
21. 2.	St	KA	08.00	za uzdravení syna	
22. 2.	Čt			Svátek Stolce svatého Petra, apoštola	
		KA	08.00	za ++ z rodiny Karla Pekárka	
23. 2.	Pá	KO	17.30	<i>pobožnost křížové cesty</i>	
		KO	18.00	za požehnání pro manžele a šťastný porod	
24. 2.	So	DD	13.30	za farníky	
		KA	18.00	za † Kristýnu Janákovou	

25. 2.	Ne			2. NEDĚLE POSTNÍ	<i>sbírka „Svatopetrský haléř“</i>
		KO	08.30	za † Josefa Tomíčka a manželku Marii	

26. 2.	Po	–	–	–	
27. 2.	Út	KA	18.00	za zdraví a Boží požehnání pro P. Kamila	
28. 2.	St	KA	08.00	za živé a ++ z rodů a duše v očistci	
29. 2.	Čt	KA	08.00	na úmysl dárce	

1. 3.	Pá	KO	17.30	<i>pobožnost křížové cesty</i>	<i>od 16.30 v KO svátost smíření</i>
		KO	18.00	za uzdravení syna	
2. 3.	So	DD	13.30	za farníky	
		KA	18.00	za zdraví a dary Ducha svatého pro Romana Máchalíka	

3. 3.	Ne			3. NEDĚLE POSTNÍ	
		KO	08.30	za † Olgu Zaciosovou a za živé a ++ z rodů	

PROČ SE MODLIT KŘÍŽOVOU CESTU?

Již dva tisíce let nás posiluje jistota víry, že na život nejsme sami. Těsně před svým návratem k Otci přislíbil Pán Ježíš svým učedníkům: „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“ (Mt 28,20). Tím ale řekl totéž i všem generacím věřících, vždyť on žije a je „stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8). Každý z věřících v Krista na sobě může zakoušet jeho věrnost tomuto zaslíbení; stačí, že se mu s vírou otevře a spolehne se na něj.

Propojit vše těžké v našem životě s Kristem

Modlitba křížové cesty potom není jen příležitost, jak si uvědomit, že náš život je plný temných a bolavých skutečností; to víme i bez ní. Je to především jedinečný způsob, jak vědomě propojit to těžké v našem životě s Kristem a s mocí jeho lásky, jak si uvědomit a prožít, že na životní těžkosti nejsme sami. Je tu Pán, který se nás chce ujmout a provést nás každým údolím smrti (srov. Žl 23,4), dát nám i v temnotách toho, co prožíváme, zakusit svoji přítomnost. Vždyť pro něho „žádná tma není temná; noc jako den svítí, temnota je jako světlo“ (Žl 139,12).

Žít v Ježíšově přítomnosti však neznamená pouhé vágní vědomí toho, že Bůh někde je a nějak o nás ví... Svým vtělením s námi Ježíš navždy spojil svůj život, a to tak intenzivně, že všechno, co žijeme, prožívá spolu s námi. Říká to zřetelně ve svém podobenství o posledním soudu (srov. Mt 25,31-46), kdy se ztotožňuje s hladovými, žíznavými, s těmi, kteří jsou na cestách, kteří trpí nouzí, nemocemi a pronásledováním. Jako by nám tím chtěl říci: „Byl jsem s tebou, když jsi měl hlad, když jsi byl nemocný, když jsi trpěl samotou a úzkostí, když jsi byl nespravedlivě osočován...“

Ježíš nám rozumí zevnitř

On je s námi jinak než ostatní lidé. Naši bližní jsou s námi jakoby „zvenčí“. Snaží se nás pochopit, potěšit, podat nám pomocnou ru-

ku. Avšak Ježíš, který přebývá v našich srdcích, je s námi „zevnitř“. To je úplně jiná úroveň a kvalita sdílení, lásky a pomoci. Není s námi jako ten, kdo nás na chvíli navštíví a projeví svůj soucit, nabídne pomoc, a pak se vrátí domů, ke svým starostem a ke své práci. Ježíš s námi spojil svůj život naprosto a navždy: my jsme v něm a on je v nás, tedy všechno, co prožíváme, prožívá s námi. Rozumí nám zevnitř, vždyť jsou to naše starosti, trápení, naše nemoci a bolesti, které na sebe vzal – jakožto zaslíbený Boží služebník, muž bolesti, znalý utrpení (srov. Iz 53,3-5). Právě proto, že náš Pán prošel křížovou cestu před námi, neboli prošel utrpením ve všech možných podobách, je nám i v našem trápení blízko a rozumí nám. Jak říká Písmo: „Náš velekněz není takový, že by nebyl schopen mít soucit s námi, slabými. Naopak! Vždyť on sám byl vyzkoušen ve všem možném jako my, ale nikdy se nedopustil hřichu“ (Žid 4,15).

To je pro nás důvod, proč si nezoufat ani v těžkých situacích života a proč nepropadat beznaději při pohledu na stav světa kolem nás. Právě Kristova přítomnost v našem životě je cestou, jak dobře projít i obdobími ne snadnými, jak neztratit naději v životních zkouškách. Ale nejen to, cílem není těžkosti pouze dobře „zvládnout“ – ve spojení s Kristem může být všechno těžké, co prožíváme, Boží mocí proměněno v životodárnou zkušenost. Pokud se svými slabostmi a dokonce i selháními přijdeme k Pánu, mohou se stát prostorem pro vylití nové milosti (srov. Řím 5,20). A v neposlední řadě – ze zkoušek můžeme vyjít proměněni my sami, tak jako náš Pán, kterého Duch vyvedl na poušť, kde byl pokoušen, ale z pouště se vrátil plný Boží moci (srov. Lk 4,14). Díky jeho vítězství nad zlem a nad smrtí se proto může i každé naše trápení stát cestou a mít v našem životě hluboký smysl.

Naše slabost – cesta záchrany

Ježíšovo utrpení a jeho cesta skrze lidskou bolest a slabost, ve které se zjevila nesmírná Boží moc a Boží moudrost (1 Kor 1,23-24), je základní cestou k pochopení a proměnění našeho života. Není divu, že apoštol Pavel zvolil velmi radikální vyjádření: „Rozhodl jsem se totiž, že u vás nechci znát nic jiného než Ježíše Krista, a to ukřížovaného“ (1 Kor 2,2). V Ježíšově utrpení nejde o božské divadlo, ale o zjevení velikosti Boží lásky k nám: zde trpí Bůh pro člověka, skrze utrpení nás vykupuje a svým utrpením se ztotožňuje s každým trpícím.

Tím pro nás také otevřel cestu záchrany skrze naši slabost. To, co ze slabosti v jakékoli podobě dělá něco negativního a nepřijatelného, je především nepřítomnost Boha, naše vzdálenost od zdroje milosti a lásky Boží, uzavřenost do nás samotných. Křížová cesta může být tedy jedinečným nástrojem, jak se ještě úžeji spojit s Kristem a zakusit milost uzdravení. Na Něm se naplnilo starozákonní proctví: „Jeho rány nás uzdravily“ (Iz 53,5;

JÁHEN – SLUŽEBNÍK BISKUPA

Slovo *diaconos*, jáhen, znamená v řečtině služebník, vyslanec nebo reprezentant. Když jáhenství vykristalizovalo jakožto svěcená služba, jejím úkolem bylo zastupovat a reprezentovat biskupa a pomáhat mu:

Při jáhenském svěcení vkládá ruce biskup sám, protože jáhen není svěcen ke kněžství, ale k službě biskupu, aby konal to, co sám biskup přikáže (Apoštolská tradice, 3. stol.).

Jakožto pomocníci a reprezentanti biskupa byli jáhni často vysíláni jako poslové či legáti. Jakožto poslům jim byl také svěřován úkol donést eucharistii – svátost jednoty církve – nepřítomným bratřím a sestřám či sousedním křesťanským komunitám.

Poté, co představený vzdal díky a všechen lid

1 Petr 2,25). A tyto rány mají moc nás stále uzdravovat a proměňovat.

Zastavení, která nejsou v Bibli

Snad zbývá dodat, proč v křížové cestě rozjímáme i nad zastaveními, která nejsou doložena svědectvím Písma. Odpověď je prostá: sám lidský život vytvořil tato zastavení, ve kterých lidé nechtěli zůstat sami. Dnes už nejsme schopni zrekonstruovat Ježíšovu cestu od Piláta až na Golgotu přesně krok za krokem. Ale zastavení, která vytvořila křesťanská tradice, jsou vyjádřením víry, že Ježíš je s námi v každé situaci, i když to necítíme, a že může všechny těžké chvíle našeho života proměnit svou mocnou přítomností.

Modlitba křížové cesty je tedy příležitost, abychom ho na své vlastní cestě rozpoznali; ne jako toho, kdo stojí mimo nás, kdo sleduje, jak ji zvládáme, ale jako toho, kdo žije, raduje se a trpí v nás. Je to příležitost pro setkání s ním ve vlastním srdci, které často bývá životními trápeními sevřené, neschopné přijmout lásku Boží ani lidskou.

P. Vojtěch Kodet: *Jeho rány nás uzdravily*

mu přisvědčil, ti, které označujeme jako jáhny, podávají každému z přítomných chléb, víno a vodu, nad nimiž bylo proneseno díkůvzdání, a donesou je i nepřítomným. K nepřítomným jsou posláni jáhni (Justin, 2. st).

[Dřívější papežové, kteří zvyk slavit Velikonoce 14. nisanu] nezachovávali, posílali eucharistii věřícím z jiných společenství, kteří se tohoto zvyku drželi (Irenej z Lyonu, 2. stol.).

Jako pomocníci biskupa byli jáhni velmi brzy k dispozici též při slavení eucharistie při přípravě darů a svatém přijímání:

Jáhni přinesou biskupovi obětní dary... Při nedostatku kněží [na podávání eucharistie], drží kalichy i jáhni... jáhni lámou chléb... Jáhen přinese knězi eucharistii, podá mu svou misku... (Apoštolská tradice, 3. stol.).